

Svends juleindkøb

Skoletjenesten, Arbejdersmuseet

Historien, du skal læse eller høre her, er det vi kalder for en erindring. Det vil sige, at det er en person, der har skrevet om sit liv. Erindringen her er skrevet af en mand, der hed Svend. Svend voksede op på Vesterbro i København. Svend var adopteret, og han voksede op hos sine adoptivforældre Ida og Vilhelm og deres datter Asta. De boede i en tre værelses lejlighed. Uddraget, du her skal høre/læse, handler om juletiden på Vesterbro i 1920'erne.

En dag kom far ned fra loftet med en julegavekasse, som han havde lavet efter de forhendenværende søms princip. Far var god til at finde ud af det enkle og praktiske. Kassen var solid. 30 gange 20 gange 70 cm med låg. Hængslet med en stump seletøj, slået på med små blå søm. Der var også låsebeslag med en hængelås. Og på den måde var en kasseret sæbekasse fra købmanden, indvendigt beklædt med nissepapir, blevet til vores julekasse, som nu blev stillet i entreen, for at samle julegaver ind, efterhånden som der blev sparet sammen til dem. Den stod der gerne hele december, og i den tid havde jeg en dejlig ekstra siddeplads, hvor jeg ligesom kunne sidde og vogte på gaverne. Men ikke noget med at kigge og føle. Det var kun far og mor, der havde nøglen, og efterhånden som tiden gik, blev kassen næsten helt fuld af alle disse strålende pakker...

Og så skulle vi have et juletræ, helt op til loftet. "Det har du lovet mig ik- far?" "Ja, ja min dreng – lad os nu se – det var altså ikke helt afgjort – men måske?" Et træ helt op til loftet var jo altså dyrere, det havde jeg da ikke i tankerne, men min far var en praktisk mand. Han fandt altid udvej for problemerne. På loftet havde han et lillebitte kvadratisk bord på ½ meters højde. Det var som skabt til at bringe træet op i den ønskede højde uden ekstraudgift. Når man nu beklædte det med grønt crepepapir og stillede juletræet med fod herpå, så havde man løsningen. Et juletræ næsten helt

op til loftet, når man talte stjernen med, og så havde man i tilgift ikke et par skuffede, men et par tindrende barneøjne foran sig.

Det skete, at jeg løb byærinder, så vankede der en tiøre nu og da. De fleste husmødre gav kun en 5 øre. Men selv om jeg var begyndt at spare i god tid til jul, var det altid et magert resultat. Selv om jeg talte og talte, blev det kun til omkring 1. 25, der var at putte i pungen, og det kunne jeg godt se, at det ikke rakte til tre julegaver, så jeg hang gevaldigt med næbbet og havde slet ikke lyst til at gå på juleindkøb. Men far så opmuntrede på mig og sagde med et blik i øjet: "Gå du bare en lille tur i byen! Du skal se, du finder nok en lille julegave".

Meget modvilligt gik jeg så på juleindkøb i Istedgade, som i øvrigt var en af Vesterbros bedste indkøbsgader, og hvor det vrimlede med tilbud og med folk og med julestemning, med gadesælgere der skrigende og råbende faldbød deres varer fra deres vogne: "Er mænd overflødige? Ta´en banen med hjem til konen Hr! 10 bananer for 1 krone"...

Men min julestemning kneb det jo stadig med, da jeg stod foran isenkræmmerens oplyste kæmpevindue. Der, lige der, lå en fin rund glasskål med låg og knop på. Den syntes jeg ville være fin til mor. Det var en smørkøler, stod der. Jeg måtte undersøge den lille pung og tælle endnu en gang. Tænk så havde far lagt en skinnende sølvtokrone i den lille lomme bagved i pungen. Julestemningen vældede ind over mig. Ih hvor havde jeg det pragtfuldt lige nu. Jeg røg ind og fik pakket skålen fint ind. Den kostede 1. krone og 35 øre. Jeg sendte min far en venlig tanke. Han ska´ sandelig have en god cigar.